

— paa ganske enkelte Undtagelser nær — sørgt for de bortdragne Krigeres trængende Efterladte, udenat Understøttelsen fik de Virkninger for Vedkommende, som Modtagelsen af egentlig Fattighjælp medfører.

Efter den i Slutningen af forrige Aar stedfundne betydelige Indkaldelse af Mandstab til Landhæren og Søværnet, som de indtraadte Forhold gjorde nødvendig, var det at forudsæe, at en stor Mængde af de Indkaldtes Familier atter vilde geraade i Trang, og det blev derfor sat under Overveielse, om der ikke under disse Forhold burde træffes en lignende Foranstaltning, som der under den sidste Krig blev truffet ved Justitsministeriets ovennævnte Circulaire. Naaget Indenrigsministeriet, der ganske maatte samstemme med den Betragtning, hvorfra ovennævnte Circulaire udgik, nu ikke kunde tvivle paa, at Landets Communer ogsaa denne Gang ville findes modtagelige for den Anstuelse, som Humanitet og Billighed i saa hoi Grad tale for, at Soldatens Familie ikke derved, at Staten kræver hans personlige Tjeneste, skal nødsages til at tye til Fattigvæsenet, hvilket blandt Andet kan have afgjørende Indflydelse paa hans borgerlige Rettigheder, maatte man dog ansee det for rettest, at dette Forhold ordnedes ved en Lov.

Ligesom det nemlig ikke vilde kunne undgaaes, at der i enkelte Communer — saaledes som Erfaringen fra forrige Krig viste — findes mindre Beredvillighed til at paatage sig en saadan Forpligtelse, end den, der i Almindelighed for forudsættes, medens dog den hele Foranstaltning ikke uden Ubillighed lod sig gennemføre, naar der ikke fandt en fuldkommen Gjensidighed Sted

mellem de forskjellige Communer, da ellers Byrden vilde komme til at hvile uforholdsmæssigt tungt paa de Communer, der foruden at hde Hjælp til de der bosatte, men andensteds forsørgelsesberettigede Familier, tillige kom til at understøtte de der forsørgelsesberettigede men andensteds bosatte Familier, saaledes kunde man heller ikke troe Andet, end at det vilde være de Paa-gjældende, som skulde oppebære Understøttelsen, krævere, om de bleve ligesvem berettigede til at erholde Hjælpen uden derfor at komme ind under Fattigvæsenet, end om Saadant skulde beroe paa en Velvillie fra vedkommende Communes Side.

I Betragtning af Foranst. og da Foranstaltningen ikke taalte at opsættes, indtil Rigsdagen kom sammen, troede Indenrigsministeriet at burde erhverve Hans Majestæt Kongens Samtykke til den under 17de Decbr. f. A. udkomne foreløbige Lov om Forsørgelsen af tjenstgjørende Militaires Familier. Da bemeldte Lov i Genhold til § 30 af Grundloven af 5te Juni 1849 vil være at forelægge den indeværende Rigsdag, har Ministeriet udarbejdet nærværende Lovudkast, der er affattet ganske i Overensstemmelse med den foreløbige Lov, kun at der til Udkastet er knyttet en Bestemmelse om, at det forbeholdes Kongen at bestemme, naar Loven skal træde ud af Kraft, hvilken Bestemmelse det er fundet passende at indsætte i Loven, da det, medens det efter Sagens Natur er umuligt nu at angive nogen bestemt Tidsgrændse for Lovens Varighed, paa den anden Side maas ansees rigtig, at en Foranstaltning af en saa extraordinair Bestaaffenhed, som den heromhandlede, ophører strax, saadant Forholdene, tillade det.

(Udf. til Lov om Forsørgelsen af tjenstgjørende Militaires Familier.)

gennemførelsen af den her omhandlede lov vilde være at angive en bestemt Tidsgrændse for Lovens Varighed, paa den anden Side maas ansees rigtig, at en Foranstaltning af en saa extraordinair Bestaaffenhed, som den heromhandlede, ophører strax, saadant Forholdene, tillade det.